

1109 – 9. november

Se, jeg gjør alle ting nye. Åp 21: 5.

Vi vet at alt det nye Herren virker i oss gjennom evangeliet, er det klare beviset på at det virkelig er skjedd en ny fødsel ved Den Hellige Ånd. Der er blitt en helt «ny skapning».

Men da er det også svært viktig at vi ser nærmere på alt dette nye som viser seg hos hvert menneske som er født på ny. Det er ikke bare et nytt åndelig syn og en ny hørsel vi da har fått, men også et helt nytt hjerte og nye tanker. Nå taler og lever vi også på en helt ny måte, vi har fått et nytt forhold til hele verden.

Når vi tidligere så og hørte f. eks. Guds befalinger og løfter, var det likevel som om vi slett ikke så og hørte dem. Og det på tross av at vi jo anså Ordet for å være Guds eget ord.

Vi så med øynene hva det talte om, vi hørte det med ørene. Men vi oppfattet det liksom ikke. Vi kunne se og høre ord som talte om dommen over oss til evig død og fortapelse. Men kunne likevel straks glemme det. Kunne ete, drikke og legge oss til å sove. Og samtidig mente vi dette var Guds ord –!

Nå, derimot, ser og hører vi så det virkelig griper fatt i oss. Vi blir både vekket opp og trøstet, både urolige og glade. Ja, det avgjør hele vår livskurs.

Tidligere kunne vi ha våre egne, uavhengige meninger i åndelige spørsmål. Nå, derimot, er det alltid Guds ord som er den avgjørende rettesnor for alle våre meninger.

Tidligere kunne vi ha mange gode tanker om oss selv, og ha trøst og frimodighet, – uten å livnære oss med evangeliets ord. Nå blir vi alltid knust når vi tenker på oss selv, og har bare vår trøst i evangeliet.

Men det er ikke bare syn, hørsel og tanker som er forandret. Det gjelder også selve hjertet. Nå har vi større lyst og glede i slikt som før virket ubehagelig og nærmest frastøtende. Mens vi derimot nå lider og sukker under slikt som før var vår største forlystelse og kjæreste underholdning.

«Det hjertet er fullt av, det taler munnen». Tidligere kunne vi tale millioner av ord om fullstendig unyttige ting, og det med stor lyst og letthet. Men kunne ikke gjennom mange år tale en eneste halvtime om Frelseren og alt vi eier i himmelen i ham. Vi var åndelig stumme.

Nå er det derimot ingen ting som er mer kjært for oss å tale om enn nettopp Gud, hans ord og hans nåde.

Men så er også livet vårt forvandlet. Før kunne vi leve helt fritt, etter vår egen trang og egne lyster, – så langt alt var til vår egen fordel. Nå har vi fått både en hellig trang og en hellig frykt over hele vårt liv.

Kort sagt: Vi er kommet inn i en helt ny verden, med nye sorger og nye gleder, med nye mål og nye bekymringer. Vi er kommet i et nytt forhold til Gud, til oss selv, og til alle mennesker.

Til Gud: Mens han før var en ukjent Gud eller en dommer vi fryktet for, er han nå vår kjære Far.

Til oss selv: Mens vi før var enig med vårt eget kjødelige hjerte, har vi nå en stadig kamp med dette.

Til verden: For mens vi før hadde et tillitsfullt forhold til den, frykter vi den nå som en fiende. Som også Ordet lærer oss; at den er en av de tre hovedfiendene, «djevelen, verden og vårt eget kjød».

«Det gamle er forbi. Se, alt er blitt nytt». Og dette er det da også uendelig stor grunn til å tenke over og trøste oss med. Tenk, at vi med egne øyne kan se slike nye skapninger! Ja, se at selve hjertet må være blitt omskapt. Noe ingen menneske-makt i hele verden ville kunne få til. Burde vi ikke våkne opp og lovprise den store, nådefulle Gud, som gjør noe slikt blant oss?

Du som ikke har opplevd denne åndelige omskapelsen, men kanskje ser den hos andre: Burde du ikke begynne å ane at det er akkurat denne åndelige omskapelsen som er nødvendig for hvert eneste menneske, hvis de skal bli frelst?

Og alt dette nye ble ganske enkelt født i oss gjennom nåden, gjennom evangeliets løfte. Loven kunne ikke utrette dette. Apostelen spør: «Han som gir dere Ånden og virker kraftige gjerninger blant dere, gjør han det ved lovgjerninger, eller ved å høre troen forkynt?»

Nei, det var bare løftet som fødte dette nye i oss. Og det akkurat når vi hadde gitt opp oss selv og all vår egen innsats. Derfor kalles vi også med god grunn «løftets barn». Og bare disse er da Guds barn, sier apostelen.

Det er dette han over alt innprenter som bevis på at Gud er trofast ut fra sitt ord, selv om de vantro forkaster det. For Guds løfter gjelder bare de sanne israelitter, og ikke dem som bare «etter kjødet er Abrahams sæd».

Men «om noen er i Kristus, da er han en ny skapning». I det første kapitlet i sitt evangelium sier Johannes det samme om Guds barn: «De er ikke født av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud.»